

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/15/2014
Identifikačné číslo spisu:	2012200360
Dátum vydania rozhodnutia:	15.04.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:2012200360.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu: E. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., J. X, zastúpeného advokátkou JUDr. Martinou Feketeovou, Drotárska cesta 106, Bratislava proti žalovanému: Okresný úrad Trnava, Kollárova 8, Trnava o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného Krajského stavebného úradu Trnava, odbor stavebného poriadku, Kollárova 8, Trnava zo dňa 14.5.2012 č. KSÚ-OSP-2012/00467/Ho o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 5. decembra 2013 č. k. 14S/59/2012-53 takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 5. decembra 2013 č. k. 14S/59/2012-53 z m e ň u j e tak, že žalobu z a m i e t a .

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave zrušil rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného zo dňa 14.5.2012 č. KSÚ-OSP-2012/00467/Ho podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. e/ OSP a vec mu vrátil na ďalšie konanie; súčasne mu uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 66 € a na trovách právneho zastúpenia sumu 165,56 € na účet právnej zástupkyne žalobcu JUDr. Martiny Feketeovej, všetko do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Uvedeným rozhodnutím bolo zamietnuté odvolanie žalobcu a potvrdené rozhodnutie Mesta Trnava zo dňa 15.2.2012 č. OSaŽP/29560-9461/2012/Bč, ktorým bolo žalobcovi podľa § 88 ods. 1 písm. b) a § 88a ods. 2 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len stavebný zákon) a § 25 vyhl. č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona v súlade s ustanovením § 46 a § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (správny poriadok) nariadené ako vlastníkov odstránenie 2 ks informačno - reklamných zariadení t. j. billboardov, ktoré boli postavené bez stavebného povolenia.

V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že po preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu

právneho predchodcu žalovaného zistil, že v preskúmvanej veci správny orgán prvého stupňa - Mesto Trnava ako stavebný úrad porušil ustanovenie § 38 ods. 3 správneho poriadku tým, že neprizval žalobcu na miestnu ohliadku napriek tomu, že zákon mu takúto povinnosť ukladá. V tej súvislosti krajský súd uviedol, že správne orgány musia postupovať v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností. Súčasne sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. V danom prípade krajský súd považoval za jednoznačne zistené a preukázané porušenie správneho poriadku v tom, že žalovaný (zrejme tým bol myslený stavebný úrad) neprizval žalobcu na ohliadku reklamných zariadení a preto takýmto postupom ukrátil žalobcu na jeho právach.

Na druhej strane krajský súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu poukazujúce na nezákonnosť aplikácie príslušných ustanovení stavebného zákona v súvislosti s odstránením informačno - reklamného zariadenia. Bez ohľadu na to, že zákon upravuje stavebné povolenie v ustanovení § 58 a osobitne upravuje povolenie stavebného úradu v prípadoch v zmysle § 71 ods. 1 stavebného zákona, podľa názoru krajského súdu rozhodujúca je skutočnosť, že v zmysle § 43 stavebného zákona aj informačno - reklamné zariadenie spĺňa podmienky pre uznanie za stavbu. Novelou stavebného zákona zákonom č. 479/2005 Z. z., účinnou od 1.11.2005 sa ustanovilo, že režim konania o nepovolenej stavbe podľa § 88 ods. 1 písmeno b) a § 88a stavebného zákona sa vzťahuje aj na jednoduché stavby a ich zmeny, ktoré stavebný úrad určil na ohlásenie, ak ich stavebník začal uskutočňovať bez ohlásenia, resp. bez oznámenia stavebného úradu, že súhlasí s ich ohlásením. Znamená to, že podľa zákona každé informačné, reklamné a propagačné zariadenie viditeľné z verejných priestorov musí mať stavebné povolenie, pokiaľ je spojené so stavbou alebo s pozemkom.

Vzhľadom k tomu, že žalobca nebol prizvaný na ohliadku reklamných zariadení, došlo podľa názoru krajského súdu k porušeniu správneho poriadku v tom, že žalovaný (stavebný úrad) svojím postupom ukrátil žalobcu na jeho právach. Preto krajský súd napadnuté rozhodnutie ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zrušil, nakoľko v konaní správnych orgánov bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súčasne krajský súd vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

Včas podaným odvolaním sa žalovaný domáhal, aby najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie. Uviedol, že v čase vykonania miestnej ohliadky stavebnému úradu ešte nebol známy vlastník reklamného zariadenia, z toho dôvodu nemohol byť neznámy vlastník prizvaný na miestnu ohliadku. Samotná miestna ohliadka prebehla na verejnom priestranstve, nakoľko reklamné zariadenie je umiestnené na verejnom priestranstve, dobre viditeľné, vlastník reklamného zariadenia bol v predmetnom čase neznámy a preto nemohol byť na ohliadku prizvaný. To, že miestna ohliadka sa uskutočnila, potvrdzuje fakt, že tak možno urobiť aj bez účasti vlastníka. K samotnej miestnej ohliadke z verejného priestranstva nie je potrebná účasť vlastníka reklamného zariadenia. Po zistení vlastníka reklamného zariadenia správny orgán postupoval v úzkej súčinnosti s účastníkom konania, dal mu príležitosť, aby mohol svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia a uplatniť svoje návrhy. Vlastníkovi reklamných zariadení Tiborovi Pekarčíkovi teda nebolo odňaté právo vyjadriť sa v konaní.

Žalobca v podanom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Uviedol, že zastáva názor, že žalovaný (zrejme tým myslel stavebný úrad resp. právneho predchodcu žalovaného) poznal vlastníka reklamných zariadení už od 10. januára 2011. Vo veci uloženia pokuty žalobcovi vo výške 300 € za priestupok proti stavebnému zákonu, ktorý súvisel s predmetnými

reklamnými zariadeniami ako zamestnanec poverený vybavovaním konala W. K. a z obsahu uvedeného spisu vyplýva (krajský stavebný úrad vydal dňa 22. júna 2011 rozhodnutie č. KSÚ-OSP-2011/00510/Gi, v ktorom zamietol odvolanie žalobcu - E. O. proti rozhodnutiu Mesta Trnava č. OSaŽP/33379-17214/2011/Bč.), že dňa 10.1.2011 E. O. oznámil stavebnému úradu, že sa cíti byť účastníkom konania vedeného v predmetnej veci.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2, § 246c ods. 1 prvá veta OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Odvolanie prejednal podľa § 250ja ods. 2 prvá veta OSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania. Rozhodol rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil. Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené v súlade s ustanovením § 156 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Príslušný stavebný úrad - Mesto Trnava rozhodnutím zo dňa 15.2.2012 č. OSaŽP/29560-9461/2012/Bč podľa § 88 ods. 1 písm. b) a § 88a ods. 2 stavebného zákona a § 25 vykonávacej vyhlášky v súlade s ustanovením § 46 a § 47 správneho poriadku nariadil žalobcovi ako vlastníkovi odstránenie 2 ks informačno - reklamných zariadení t. j. billboardov, ktoré boli postavené bez stavebného povolenia. Predmetom súdneho preskúmavacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil uvedené rozhodnutie stavebného úradu.

Námietky žaloby, týkajúce sa vykonania miestnej ohliadky bez prizvania žalobcu a bez jeho upovedomenia o ohliadke, vyhodnotil krajský súd ako dôvodné a z dôvodov, uvedených vyššie zrušil rozhodnutie právneho predchodcu žalovaného.

V súdnom preskúmvacom konaní je povinnosťou súdu prihliadnuť podľa § 250i ods. 3 OSP len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Súd neprihliadne na tie vady konania, ktoré nie sú žalobcovi na ujmu a neprihliadne ani na také porušenia zákona v správnom konaní, ktoré nemohli ovplyvniť zákonnosť preskúmvaného rozhodnutia. Je potrebné prihliadnuť napríklad na vady, ktoré by účastníkovi odňali možnosť obrátiť sa na súd, čím by došlo k narušeniu ústavných princípov článku 46 ods. 2 a článku 142 Ústavy SR, ktoré zaručujú právo na súdnu ochranu.

So zreteľom na uvedenú zákonnú a ústavnú úpravu najvyšší súd vyhodnotil namietanú vadu konania odlišne od krajského súdu. Z obsahu spisu krajského súdu ako aj pripojených spisov správnych orgánov, ktoré sú založené v súdnom spise ako príloha - číslo listu 45 - sa nenachádza žiadne také vyjadrenie - tvrdenie žalobcu, ktoré by obsahovalo vecné námietky voči obsahu zápisnice z ohliadky. Samotné tvrdenie žalobcu, že vykonaním ohliadky boli porušené ustanovenia § 3 ods. 2 a § 38 ods. 3 správneho poriadku bez uvedenia toho, ako uvedené procesné pochybenie stavebného úradu mohlo ovplyvniť zákonnosť napadnutého rozhodnutia a v čom bolo žalobcovi na ujmu, potom treba považovať za účelové. Uvedená vada konania podľa názoru najvyššieho súdu neovplyvnila zákonnosť napadnutého rozhodnutia, preto nebolo povinnosťou súdu na ňu prihliadnuť pri preskúmvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu (§ 250i ods. 3 OSP).

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, odlišnému od záveru krajského súdu. Príslušné stavebné orgány postupovali v konaní, v ktorom bolo žalobcovi nariadené ako vlastníkovi odstránenie 2 ks informačno - reklamných zariadení t. j. billboardov, ktoré boli postavené bez stavebného povolenia, v súlade s ustanoveniami správneho poriadku a stavebného zákona

a pred rozhodnutím si zadovážili dostatok skutkových podkladov. V súdnom preskúmovacom konaní neboli zistené také vady konania pred stavebnými orgánmi, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a na ktoré by súd musel podľa § 250i ods. 3 prihliadnuť.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 220 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta OSP zmenil a žalobu zamietol.

O náhrade trov celého súdneho preskúmovacieho konania rozhodol podľa § 224 v spojení s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 prvá veta OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnému žalobcovi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.